

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 24.4.2007
KOM(2007) 210 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-
PARLAMENTET**

**om gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj
1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed, herunder
også en undersøgelse af behovet og mulighederne for at indføre direkte producentansvar**

DA

DA

FORORD

I del I af meddelelsen aflægges der rapport om gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed.

I del II ses der nærmere på behovet og mulighederne for at indføre direkte producentansvar i EU-lovgivningen.

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORORD.....	2
Del I – Gennemførelsesrapport	4
1. Indledning	4
2. Anvendelsesområde og definitioner – artikel 1	4
3. Overensstemmelse med aftalen – artikel 2.....	5
4. Forbrugerens rettigheder – artikel 3.....	6
5. Regresret – artikel 4	8
6. Frister – artikel 5, stk. 1	8
7. Underretningspligt – artikel 5, stk. 2.....	9
8. Bevisbyrde – artikel 5, stk. 3.....	9
9. Forbrugergarantier – artikel 6	9
10. Bestemmelsernes ufravigelige karakter – artikel 7, stk. 1 og 2	10
11. Brugte varer – artikel 7, stk. 1.....	10
12. Konklusioner.....	10
Del II – Direkte producentansvar	11
13. Eksisterende national ordning.....	11
14. Mulig indvirkning	11
15. Konklusioner.....	12
BILAG I	13
BILAG II.....	16

DEL I – GENNEMFØRELSESRAPPORT

1. INDLEDNING

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed¹ ("direktivet") er blevet gennemført i national ret i alle medlemsstater (se bilag I). I denne meddelelse ("rapporten") aflægger Kommissionen rapport om direktivets gennemførelse, og den undersøger behovet og mulighederne for at indføre direkte producentansvar, jf. artikel 12.

Rapporten omhandler ikke direktivets gennemførelse i national ret i Bulgarien og Rumænien. De gennemførelsesforanstaltninger, som disse to medlemsstater har givet meddelelse om, jf. tiltrædelsestraktaten², er dog anført i bilag I.

Der ses i rapporten også på medlemsstaternes brug af muligheden for at fastsætte en frist, inden for hvilken forbrugere, der opdager en mangel, skal underrette sælgeren, jf. artikel 5, stk. 2. Kommissionen har også udsendt en grøn bog om gennemgang af forbrugerlovgivningen ("grøn bogen")³, hvori den har lagt en række tværgående spørgsmål ud til offentlig høring. Det drejer sig bl.a. om lakuner og mangler i lovgivningen, som Kommissionen har konstateret ved gennemgangen af forbrugerlovgivningen⁴, herunder også i forbindelse med dette direktiv. Kommissionen anmoder de berørte parter om at komme med deres bemærkninger.

Kommissionen har ved sin gennemgang af medlemsstaternes gennemførelse i national ret i vidt omfang gjort brug af oversættelser. Nogle af de nationale gennemførelsesproblemer, der konstateres i denne rapport, kan derfor skyldes oversættelsesproblemer.

2. ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER – ARTIKEL 1

Definitionen af "*forbruger*" og "*sælger*" er ikke kun reguleret i direktivet, men også i andre af Fællesskabets retsakter på forbrugerbeskyttelsesområdet. Eventuelle problemer som følge af forskelle i definitionerne er behandlet i grøn bogen.

Definitionen af "*producent*" i artikel 1, stk. 2, litra d), har ikke givet anledning til særlige problemer. De fleste medlemsstater har generelt nøje bibeholdt direktivets ordlyd. Tjekkiets og Polens love skal dog afklares. Danmark, Grækenland og Sverige har ikke givet Kommissionen meddelelse om definitionens gennemførelse. I Letland omfatter definitionen også personer, der istandsætter varer med henblik på salg.

Direktivets anvendelsesområde afgrænses af definitionen af "*forbrugsvarer*" i artikel 1, stk. 2, litra b). Samme bestemmelse indfører undtagelser for varer, som sælges på tvangsauktion eller i øvrigt i henhold til lov, for vand og gas, medmindre disse varer sælges i et afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, og for elektricitet. Medlemsstaterne har gennemført denne definition forskelligt. Nogle medlemsstater har fulgt direktivet, mens andre ikke har gjort brug af undtagelsen og anvender de relevante love på alle løsørengsstande. I Portugal og

¹ EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12.

² EUT L 157 af 21.6.2005, s. 11.

³ KOM(2006) 744 endelig.

⁴ Bilag II indeholder en liste over de direktiver, der er omfattet af gennemgangen.

Østrig gælder den pågældende lov desuden også for salg af fast ejendom. Grækenland og Slovenien har ikke givet meddelelse om definitionens gennemførelse.

Ved artikel 1, stk. 4, udvides direktivets anvendelsesområde til også at omfatte aftaler om levering af varer, som først skal tilvirkes. Bestemmelsen er blevet gennemført korrekt i de fleste medlemsstater. Gennemførelsen i Grækenland og Tjekkiet svarer dog ikke til artikel 1, stk. 4, og skal afklares. Litauen og Ungarn har ikke gennemført udvidelsen af anvendelsesområdet. Begrebet forbrugeraftaler efter deres nationale lovgivning kan dog fortolkes således, at det omfatter varer, som først skal tilvirkes. Gennemførelsen i Letland og Slovenien omfatter tjenesteydelser, så det ikke er nødvendigt med en direkte gennemførelse af denne artikel. Estland har ved gennemførelsen af artikel 1, stk. 4, fastsat betingelser for varer, som først skal tilvirkes, og gennemførelsen synes derfor at være mere snæver end direktivet.

Ifølge artikel 1, stk. 3, kan medlemsstaterne fastsætte, at definitionen af forbrugsvarer ikke omfatter *"brugte genstande, som sælges på en offentlig auktion, hvor forbrugerne har mulighed for selv at være til stede under auktionen"*. Det Forenede Kongerige, Finland, Frankrig, Tyskland og Ungarn har gjort brug af denne mulighed. Spanien har indført en mere begrænset undtagelse og anvender kun udtrykket "administrative auktioner". Danmark, Italien og Sverige har ikke gjort brug af denne mulighed, men har i stedet begrænset sælgers ansvar for denne form for varer, som sælges på en offentlig auktion.

Danmark, Frankrig, Grækenland, Slovenien, Spanien, Sverige, Tjekkiet og Ungarn har ikke givet Kommissionen meddelelse om gennemførelsen af definitionen af en garanti i artikel 1, stk. 2, litra e). Definitionen i Finland, Letland og Polen er efter alt at dømme utilstrækkelig og skal afklares. Portugal og Tyskland har udvidet definitionen til også at omfatte andre garantier til forbrugerne.

3. OVERENSSTEMMELSE MED AFTALEN – ARTIKEL 2

Ved artikel 2 tilnærmes medlemsstaternes nationale love om varers manglende overensstemmelse med aftalen. Sælgeren har pligt til at levere forbrugerens varer, der er i overensstemmelse med aftalen (artikel 2, stk. 1). Ved artikel 2, stk. 2, indføres der en regel om, at forbrugsvarer formodes at være i overensstemmelse med aftalen, hvis de opfylder kravene i litra a)-d). En gennemgang af gennemførelsen viser, at denne artikel generelt har givet anledning til visse problemer. Der er blevet konstateret en række forskelle mellem direktivet og gennemførelsesbestemmelserne. Det Forenede Kongerige, Grækenland, Letland, Malta, Nederlandene, Portugal og Slovenien har reguleret de pågældende krav negativt (dvs. varer formodes ikke at være i overensstemmelse med aftalen, medmindre de opfylder visse krav), mens andre medlemsstater ikke har formuleret deres nationale bestemmelser som formodninger (f.eks. Østrig). I begge tilfælde gengiver de nationale love direktivet korrekt. I den tyske lov synes kravene i litra a)-d) ikke at være kumulative, men derimod opstillet i prioriteret rækkefølge, og det skal afklares. Det er nødvendigt med en præcisering fra Slovakiet, som efter alt at dømme ikke bruger begrebet varer i overensstemmelse med en aftale.

Gennemførelsen af artikel 2, stk. 2, litra a)-d), har ikke givet anledning til nogen alvorlige problemer. Visse medlemsstaters love skal dog afklares yderligere. Slovenien har indført en begrænsning i reglen om, at forbrugsvarer formodes at være i overensstemmelse med aftalen, hvis de opfylder kravene, nærmere bestemt med hensyn til kravet i litra a) om vareprøver eller modeller, og Tjekkiet har ikke udtrykkeligt anvendt udtrykket vareprøver eller modeller. For

så vidt angår stk. 2, litra b), er sælgeren ifølge Italiens, Letlands, Maltas, Sloveniens og Sveriges love bundet af det særlige formål, som varerne skal være egnede til, selv om han ikke udtrykkeligt har accepteret det pågældende formål. Nederlandene, Spanien og Tyskland har derimod bestemt, at det skal fastsættes i aftalen, at sælgeren udtrykkeligt har accepteret det særlige formål.

For så vidt angår artikel 2, stk. 2, litra c)-d), er lovene i nogle medlemsstater ikke klare nok, og de kan derfor fortolkes på en måde, som ikke på alle punkter er i overensstemmelse med direktivet. I den nederlandske lov er det f.eks. ikke udtrykkeligt fastsat, at der skal tages hensyn til oplysninger fra producenten og dennes repræsentanter ved vurderingen af, hvad forbrugeren med rimelighed kan forvente, og i den slovenske lov er producentens repræsentanter ikke nævnt. Endelig er der nogle medlemsstater, der har fastsat yderligere krav for, hvornår varer formodes at være i overensstemmelse med aftalen, f.eks. Cypren, som kræver, at der skal være adgang til reservedele, tilbehør og specialuddannede teknikere.

I artikel 2, stk. 3, opregnes betingelserne for, hvornår sælgeren kan fritages for ansvar for varers manglende overensstemmelse. De fleste medlemsstater har gennemført bestemmelsen korrekt. En række (f.eks. Grækenland og Østrig) har valgt at ændre bestemmelsen på en måde, som ikke er mindre fordelagtig for forbrugerne. Sverige har ikke meddelt gennemførelsesforanstaltninger for denne bestemmelse.

Det tidspunkt, hvor en forbruger skal have kendskab til den manglende overensstemmelse for, at sælgeren skal være ansvarlig, er i nogle få medlemsstater ikke det samme som i direktivet, og det er til skade for forbrugerne. I både den polske og den østrigske lov er tidspunktet slet ikke nævnt, hvilket muliggør en fortolkning, der er ufordelagtig for forbrugerne. Efter den luxembourgske lov kan forbrugerne ikke gøre mangler gældende, som de havde eller burde have haft kendskab til på leveringstidspunktet. Forbrugerne risikerer derfor at miste alle rettigheder vedrørende åbenbare mangler, som de burde have opdaget, medmindre de afviser varerne med det samme.

De fleste medlemsstater har nøje gennemført artikel 2, stk. 4, hvorefter sælgeren fritages for at være ansvarlig for oplysninger, som er afgivet offentligt. En række af medlemsstaterne (f.eks. Grækenland, Slovenien og Tjekkiet) har gjort brug af minimumsharmoniseringsbestemmelsen og kun gennemført nogle af fritagelseskriterierne eller slet ingen. Den portugisiske lov skal afklares nærmere, da den gør det muligt for aftaleparterne at begrænse sælgerens ansvar i en aftalebestemmelse.

Artikel 2, stk. 5, som bestemmer, at forkert installation og mangler i installationsvejledningen skal betragtes som varens manglende overensstemmelse, har ikke givet anledning til særlige fortolkningsproblemer og er blevet gennemført ordret af de fleste medlemsstater. Andre medlemsstater (f.eks. Danmark og Det Forenede Kongerige) har gennemført bestemmelsen indirekte, så der er tvivl om, hvorvidt direktivet er gennemført korrekt. Litauen og Slovenien har ikke meddelt Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger for denne bestemmelse.

4. FORBRUGERENS RETTIGHEDER – ARTIKEL 3

Artikel 3 giver forbrugerne visse rettigheder over for sælgeren i tilfælde af manglende overensstemmelse ("retsgaranti"). Det fastsættes, at sælgeren er ansvarlig over for forbrugeren for manglende overensstemmelse med købsaftalen, der foreligger på leveringstidspunktet (ansvar i kontraktforhold). Direktivet indeholder ingen definition af levering og omhandler

heller ikke spørgsmålet om risikoens overgang. Alle medlemsstater har indført et sådant ansvar. En række af de nationale love stemmer dog ikke overens med direktivet, for så vidt angår det tidspunkt, der er afgørende ved vurderingen af manglende overensstemmelse. Efter den lettiske lov skal varer f.eks. være i overensstemmelse med aftalen på "salgstidspunktet", mens der i den ungarske lov tales om "opfyldelsestidspunktet". Det skal afklares, om disse begreber stemmer overens med direktivet. Efter de finske regler skal vares overensstemmelse vurderes på tidspunktet for risikoens overgang, hvilket i visse tilfælde kan ligge før leveringen (hvis køberen udskyder afhentningen eller leveringen). Sverige har ikke meddelt gennemførelsesforanstaltninger for denne bestemmelse. Muligheden af at indføre en fælles definition i EU af begrebet levering er behandlet i grønbogen.

Artikel 3, stk. 2 og 5, har generelt ikke givet anledning til særlige problemer. Et flertal af medlemsstaterne har nøje gennemført de beføjelser, direktivet giver forbrugerne i tilfælde af mangler. Visse medlemsstater har dog gjort brug af minimumsharmoniseringsbestemmelsen og indført variationer til forbrugernes fordel. I Grækenland, Litauen, Portugal og Slovenien⁵ kan forbrugerne frit vælge mellem alle de forskellige beføjelser. I visse andre lande er forbrugernes valgmuligheder mere begrænsede, om end stadig mere omfattende end i direktivet (se nedenfor). Finland har givet forbrugerne yderligere rettigheder, nemlig til selv at afhjælpe den manglende overensstemmelse og tilbageholde betalingen. Sidstnævnte mulighed findes også i den svenske lov. Litauen synes derimod kun at give adgang til to beføjelser i forbindelse med fødevarer.

Den tjekkiske lov synes ikke at hjemle forbrugeren ret til at kræve afslag i prisen eller hæve købet, hvis sælgeren ikke foretager afhjælpning eller omlevering uden væsentlig ulempe for forbrugeren. I Slovakiet har forbrugerne ingen umiddelbare rettigheder, hvis sælgeren ikke har bragt varen i overensstemmelse inden for rimelig tid.

Ifølge artikel 3, stk. 3, skal der foretages en proportionalitetstest for at fastslå, om sælgeren skal acceptere en bestemt mangelsbeføjelse, som forbrugeren ønsker at gøre gældende. Det har givet anledning til fortolkningsproblemer. Det er uklart, om proportionalitetstesten kun vedrører valget mellem "afhjælpning" og "omlevering", eller om den også kan omfatte andre beføjelser (dvs. afslag i prisen og hævelse af købet). Nogle medlemsstater har valgt at klarlægge testens omfang eller indført variationer. I den tyske lov vedrører testen f.eks. alene valget mellem "afhjælpning" og "omlevering", mens det udtrykkeligt er fastsat i den irske og den britiske lov, at alle beføjelser kan komme på tale. Luxembourg og Tjekkiet har ikke gennemført de konkrete elementer af proportionalitetstesten, der er fastsat i direktivet.

Artikel 3, stk. 3, tredje afsnit, som bestemmer, at afhjælpning eller omlevering skal ske inden for rimelig tid og uden væsentlig ulempe for forbrugeren, er blevet gennemført ordret af de fleste medlemsstater. Slovenien har dog indført en videre beskyttelse og fastsat en nærmere frist for, hvornår sælgeren skal efterkomme anmodningen om at gøre en mangelsbeføjelse gældende (højst otte dage). I den litauiske og den polske lov står der intet om ulempe for forbrugeren, og det skal afklares. Tyskland har ikke meddelt gennemførelsesforanstaltninger for bestemmelsen.

Det skal være gratis at gøre en mangelsbeføjelse gældende, og sælgeren skal betale forsendelsesomkostninger, arbejds løn og materialeomkostninger (artikel 3, stk. 4). Dette krav

⁵ I Slovenien er der ikke adgang til at hæve købet, medmindre sælgeren som et minimum har haft rimelig tid til at tilbyde afhjælpning af manglen.

og definitionen af "gratis/uden vederlag" er blevet gennemført korrekt af de fleste medlemsstater. Nogle medlemsstater har dog valgt ikke at gennemføre den særlige definition og kun fastsat en almen pligt til at drage omsorg for, at mangelsbeføjelser kan gøres gældende gratis (f.eks. Sverige og Tjekkiet). Ifølge den tyske lov kan sælgeren, hvis forbrugsvarerne bringes i overensstemmelse med aftalen ved omlevering, kræve kompensation fra forbrugeren for brugen af de varer, der oprindeligt blev leveret, men som har vist sig at lide af en mangel. Denne lov er efter alt at dømme ikke forenelig med direktivet⁶.

Ifølge artikel 3, stk. 6, har forbrugeren ikke ret til at hæve købet, hvis den manglende overensstemmelse er uvæsentlig. De fleste medlemsstater har gennemført denne begrænsning. Kun Det Forenede Kongerige, Estland, Portugal og Tjekkiet har gjort brug af minimumsharmoniseringsbestemmelsen og valgt at gøre det muligt for forbrugeren også at hæve købet i tilfælde af uvæsentlige mangler.

5. REGRESRET – ARTIKEL 4

Ifølge artikel 4 skal den endelige sælger, som er ansvarlig over for forbrugeren for en manglende overensstemmelse, have ret til at rejse krav over for tidligere sælgere i aftalekæden eller producenten. En række medlemsstater har gennemført bestemmelsen nøje, og et flertal af disse henviser til den almindelige aftaleret, for så vidt angår de nøjagtige vilkår og betingelser i forbindelse med et sådant krav (f.eks. Portugal og Østrig), mens andre har valgt at regulere kravet direkte i gennemførelsesforanstaltningen (f.eks. Italien og Ungarn). Mange medlemsstater har dog valgt alene at henholde sig til de almindelige aftaleretlige principper og ikke gennemført bestemmelsen (f.eks. Danmark og Det Forenede Kongerige). Begge former for gennemførelse er tilfredsstillende, såfremt de ikke begrænser den endelige sælgers rettigheder efter direktivet. Slovenien har ikke meddelt gennemførelsesforanstaltninger for denne bestemmelse.

6. FRISTER – ARTIKEL 5, STK. 1

Sælgeren er ansvarlig i medfør af artikel 3, når den manglende overensstemmelse viser sig senest to år efter leveringen (artikel 5, stk. 1). De fleste medlemsstater har gennemført denne bestemmelse ordret. Andre medlemsstater har valgt at henholde sig til den tidsfrist, der generelt gælder i deres nationale aftaleret: Finland (tre år efter leveringen) og Det Forenede Kongerige og Irland (seks år i begge lande). Nederlandene har indført en reklamationsfrist på to år fra det tidspunkt, hvor der er givet underretning om manglen. I Tjekkiet varierer fristen, alt efter hvilken form for varer der sælges (to år for forbrugsvarer, tre uger for fødevarer og otte dage for dagligvarer), og det skal afklares. Den portugisiske lov fører efter alt at dømme til et lavere beskyttelsesniveau end direktivet, idet den bestemmer, at der skal indgives klage senest seks måneder efter, at forbrugeren har underrettet sælgeren om manglen.

En række medlemsstater har i overensstemmelse med betragtning 18 indført særlige regler om varigheden af den periode, hvori sælgeren er ansvarlig, når denne forsøger at råde bod på manglen (f.eks. Belgien og Tjekkiet).

⁶ Spørgsmålet behandles af EF-Domstolen i den verserende sag C-404/06.

7. UNDERRETNINGSPLIGT – ARTIKEL 5, STK. 2

Direktivet giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at forbrugeren for at benytte sig af sine rettigheder skal underrette sælgeren om den manglende overensstemmelse inden for en vis frist (senest to måneder efter, at han har opdaget manglen, jf. artikel 5, stk. 2).

Alle medlemsstaterne har meddelt gennemførelsesforanstaltninger for denne bestemmelse. Seksten medlemsstater har valgt at indføre underretningspligt. Nogle af disse medlemsstater dispenserer fra pligten på visse betingelser (f.eks. Danmark og Finland, når sælgeren har handlet i strid med almindelig hæderlighed eller groft uagtsomt, og Italien, når manglen var sælgeren bekendt). Den belgiske lov indebærer en variation, hvorefter aftaleparterne kan fastsætte, at der er en underretningsfrist, hvor lang underretningsfristen er (dog ikke under to måneder), og hvilke virkninger manglende underretning har. Ifølge den slovakiske lov skal forbrugerne give meddelelse om en mangel "uden unødigt forsinkelse", hvilket kan fortolkes som mindre end to måneder. Følgende medlemsstater har ikke gjort brug af denne mulighed: Det Forenede Kongerige, Frankrig, Grækenland, Irland, Letland, Luxembourg, Tjekkiet, Tyskland og Østrig.

8. BEVISBYRDE – ARTIKEL 5, STK. 3

Manglende overensstemmelse, der viser sig senest seks måneder efter leveringen, formodes at have eksisteret på leveringstidspunktet, medmindre denne formodning er uforenelig med varens eller den manglende overensstemmelses art (artikel 5, stk. 3). De fleste medlemsstater har gennemført denne bestemmelse korrekt. Nogle medlemsstater har gjort brug af minimumsharmoniseringsbestemmelsen og indført variationer til forbrugernes fordel. Portugal har forlænget den periode, hvor der gælder en afkræftelig formodning, fra seks måneder til to år, og i Luxembourg, Polen og Slovenien gælder formodningen i situationer, hvor det er uforeneligt med varens eller den manglende overensstemmelses art. Litauen har ikke meddelt gennemførelsesforanstaltninger for denne bestemmelse.

9. FORBRUGERGARANTIER – ARTIKEL 6

Ud over det, der følger af retsgarantien, kan sælgeren eller producenten på frivillig basis yde forbrugerne en kommerciel garanti. En sådan kommerciel garanti skal opfylde de grundlæggende krav i artikel 6. Den skal være retlig bindende (artikel 6, stk. 1) og skal sikre forbrugerne visse oplysninger (artikel 6, stk. 2). Efter anmodning fra forbrugeren skal garantien gives skriftligt eller på et andet varigt medium. Forbrugeren må til enhver tid kunne stole på en kommerciel garanti, selv om den ikke opfylder kravene i direktivet.

Disse bestemmelser er generelt blevet gennemført ordret eller i meget lignende form i alle medlemsstaterne. Nogle medlemsstater har valgt at supplere direktivets regler til forbrugernes fordel. Malta har f.eks. fastsat yderligere materielle regler om kommercielle garantier, og Estland har fastsat standardregler for garantiens indhold. Slovenien og Ungarn gør fortsat brug af obligatoriske garantier og har kun delvist gennemført bestemmelser om kommercielle garantier. Det er ikke klart, om de er i overensstemmelse med direktivet. Gennemførelsen i Tjekkiet er efter alt at dømme delvis og utilstrækkelig. Litauen har ikke meddelt gennemførelsesforanstaltninger for artikel 6.

Artikel 6, stk. 4, giver medlemsstaterne mulighed for at kræve, at garantien skal udfærdiges på et bestemt sprog. Følgende medlemsstater har gjort brug af denne mulighed: Cypern, Danmark, Det Forenede Kongerige, Estland, Grækenland, Italien, Luxembourg, Malta, Polen, Portugal, Slovenien, Spanien og Ungarn (sidstnævnte for obligatoriske garantier). Belgien har lovgivning, der kræver, at sproget i den region, hvor varerne markedsføres, skal anvendes.

10. BESTEMMELSERNES UFRAVIGELIGE KARAKTER – ARTIKEL 7, STK. 1 OG 2

Ifølge artikel 7, stk. 1, er aftalevilkår, som ophæver eller begrænser forbrugerens rettigheder, før sælgeren er blevet gjort bekendt med en manglende overensstemmelse, ikke bindende for forbrugerens. Denne bestemmelse er blevet gennemført nøje i et flertal af medlemsstaterne. Letland har ikke meddelt gennemførelsesforanstaltninger for denne bestemmelse.

Ifølge artikel 7, stk. 2, må forbrugerne ikke berøves den beskyttelse, som direktivet giver, hvis der vælges en ikke-medlemsstats lovgivning som gældende lov. Denne bestemmelse er blevet gennemført i de fleste medlemsstater. Nogle medlemsstater har indført variationer af definitionen af aftalens "nære tilknytning" til EU's område. Frankrig og Tyskland har f.eks. lånt faktorer fra artikel 5 i Rom-konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser. I den nederlandske lov anses forbrugerens sædvanlige opholdssted for afgørende faktor. Letland, Slovenien og Tjekkiet har ikke meddelt gennemførelsesforanstaltninger for denne bestemmelse.

11. BRUGTE VARER – ARTIKEL 7, STK. 1

Artikel 7, stk. 1, andet afsnit, giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte, at sælgeren og forbrugerens, når det drejer sig om brugte varer, kan vedtage, at sælgeren er ansvarlig i en kortere periode (dog ikke under et år). Følgende medlemsstater har gjort brug af denne mulighed: Belgien, Cypern, Italien, Luxembourg, Polen, Portugal, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn og Østrig.

12. KONKLUSIONER

Der er konstateret en række problemer i forbindelse med direktivets gennemførelse i medlemsstaterne. Mange af disse problemer skyldes muligvis lakuner i direktivet, men andre kan allerede på nuværende tidspunkt betragtes som en ukorrekt gennemførelse af direktivet. En gennemgang af gennemførelsen har vist, at der er store forskelle mellem de nationale love, fordi der er gjort brug af minimumsbestemmelser, og fordi direktivet åbner flere forskellige reguleringsmuligheder. Det er på dette stadium uklart, i hvilken udstrækning de pågældende forskelle berører det indre markeds rette funktion og forbrugernes tillid. Resultatet af høringen i forbindelse med grønbogen vil levere oplysninger, der vil hjælpe med at fastslå, om direktivet skal tages op til revision.

DEL II – DIREKTE PRODUCENTANSVAR

13. EKSISTERENDE NATIONAL ORDNING

Direktivet giver forbrugerne en række beføjelser over for sælgeren i tilfælde af varernes manglende overensstemmelse. Det indfører ikke direkte producentansvar. Det er dog fastsat, at Kommissionen skal undersøge behovet og mulighederne for at indføre direkte producentansvar, og at den i givet fald skal forelægge forslag. For at afklare de retlige forhold i EU sendte Kommissionen et spørgeskema til medlemsstaterne, som blev anmodet om at redegøre for deres lovgivning på området. I samme spørgeskema anmodede Kommissionen medlemsstaterne om at redegøre for deres holdning til, hvordan direkte producentansvar kan påvirke forbrugerbeskyttelsesniveauet og det indre marked. De berørte parter modtog et tilsvarende spørgeskema.

Af de sytten medlemsstater, der har besvaret spørgeskemaet, har Belgien, Finland, Letland, Portugal, Spanien og Sverige allerede indført forskellige former for direkte producentansvar⁷. Betingelserne for at fremsætte direkte krav over for producenten varierer betydeligt. I Finland og Sverige kan forbrugerne henvende sig til ethvert led i distributionskæden. I Letland og Spanien kan forbrugerne kun fremsætte krav over for producenten eller importøren, og i Portugal kan forbrugerne henvende sig til producenten og dennes repræsentanter. I Finland, Letland og Sverige kan forbrugerne gøre alle de mangelsbeføjelser gældende, der er fastsat i direktivet. I Portugal og Spanien er der kun mulighed for at kræve afhjælpning og omlevering. I Finland og Frankrig skal forbrugernes krav desuden være baseret på den aftale, der er indgået mellem producenten og dennes medkontrahent i distributionskæden. I Spanien kan forbrugerne gøre krav direkte gældende over for producenten eller importøren, når det ikke er muligt eller er uforholdsmæssigt at gøre mangelsbeføjelser gældende over for sælgeren, f.eks. hvis sælgeren er gået konkurs eller vedvarende nægter at gøre noget ved problemet. På tilsvarende vis kan forbrugerne i Sverige kun gøre direkte producentansvar gældende, når sælgeren er gået konkurs, har indstillet sin virksomhed eller ikke kan opspores.

Nogle medlemsstater, som ikke har indført direkte producentansvar, overvejer at gøre det (f.eks. Ungarn) eller har indført regler med tilsvarende virkning (f.eks. Slovenien).

14. MULIG INDVIRKNING

De berørte parter og medlemsstaterne har ikke samme holdning til, hvordan direkte producentansvar kan påvirke forbrugerbeskyttelsesniveauet og det indre marked. Et flertal af medlemsstaterne og en række af de berørte parter mener, at direkte producentansvar faktisk øger eller potentielt kan øge forbrugerbeskyttelsen. Direkte producentansvar indebærer efter deres opfattelse en klageadgang for forbrugerne, hvis sælgeren ikke er i stand (eller villig) til at løse forbrugerklager. Det er et vigtigt "sikkerhedsnet" for forbrugerne. Nogle medlemsstater mener, at producenten ofte i højere grad end sælgeren er i stand til at bringe varer i overensstemmelse med aftalen. Et mindretal af medlemsstaterne og de berørte parter mener derimod, at direkte producentansvar ikke vil give en større forbrugerbeskyttelse, men snarere skabe usikkerhed om, hvilken lov der skal anvendes, og forsinke løsningen af forbrugerklager.

⁷ Frankrig har også indført direkte producentansvar, men Kommissionen har ikke modtaget nogen besvarelse af spørgeskemaet fra Frankrig.

Medlemsstaterne og de berørte parter er ikke enige om, hvilken indvirkning direkte producentansvar kan have på forbrugernes holdning til at handle hen over grænserne. En række af de adspurgte mener, at direkte producentansvar vil tilskynde forbrugerne til at handle hen over grænserne, da det vil gøre det lettere for dem at henvende sig til producentens repræsentant i landet end til en sælger i et andet land. Det vil være lettere for forbrugerne at finde frem til varens producent end sælgeren, da det normalt er producenten, der er angivet på mærkningen. Andre adspurgte understreger derimod, at direkte producentansvar ikke vil påvirke forbrugernes holdning til det indre marked, da de primært påvirkes af økonomiske forhold. Nogle gør desuden gældende, at indførelsen af direkte producentansvar kan påvirke balancen mellem de forskellige led i distributionskæden og få sælgere til at skyde skylden for mangler over på producenten (eller andre led i kæden). Der er også nogle, der mener, at det ville være i strid med princippet om, at en aftale som hovedregel kun skaber rettigheder og pligter mellem parterne indbyrdes (privity of contract).

En lang række af de berørte parter og nogle medlemsstater mener, at direkte producentansvar vil medføre store byrder for erhvervslivet, da producenter vil skulle udvikle systemer til at behandle klager og afsætte finansielle midler til dækning af dette ansvar. De medlemsstater, der allerede har indført direkte producentansvar, og et mindretal af de berørte parter er dog ikke enige heri og påpeger, at direktivet allerede i dag pålægger producenten et ansvar i henhold til artikel 4. De mener desuden, at de tilfælde, hvor direkte producentansvar gøres gældende i praksis, er så sjældne, at de ikke udgør en reel byrde for virksomhederne.

15. KONKLUSIONER

De forskellige eksisterende ordninger for direkte producentansvar er et potentielt problem for det indre marked. Kommissionen er dog på dette stadium ikke i stand til at drage nogen endelige konklusioner. Der er ikke tilstrækkelig dokumentation til at afgøre, om manglen på EU-regler om direkte producentansvar har en negativ indvirkning på forbrugernes tillid til det indre marked. Kommissionen har derfor besluttet ikke at fremlægge forslag og at undersøge spørgsmålet nærmere i forbindelse med grønbogen.

BILAG I

Oversigt over medlemsstaternes nationale gennemførelsesforanstaltninger

Medlemsstat	Gennemførelsesforanstaltninger, som Kommissionen har kendskab til pr. 1. april 2006	Ikrafttrædelsesdato
Österreich	Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (ABGB), konsolideret durch das "Gewährleistungsrecht-Änderungsgesetz" BGBl. Nr. 48/2001, Teil I, 08/05/2001, p. 1019 Konsumentenschutzgesetz (KSchG), BGBl 1979/140	1.01.2002
Belgique	Loi relative à la protection des consommateurs en cas de vente de biens de consommation, référence de publication du 21/09/2004, page: 68384-68388, num.: Moniteur Belge Entrée en vigueur : 01/01/2005	1.05.2005
България	Закон за защита на потребителите, публикуван в Държавен вестник бр. 99 от 9.12.2005 г.	10.06.2006
Kypros	Ο περί Ορισμένων Πτυχών της Πώλησης Καταναλωτικών Αγαθών και των Συναφών Εγγυήσεων Νόμος του 2000. (N. 7(I)/2000)	28.01.2000
Česká republika	Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění zákona č. 367/2000 Sb., Coll.Laws (CZ) 200 No 99 Zákon č. 22/1997 Sb. o technických požadavcích na výrobky ve znění zákona č. 226/2003 Sb. Zákon o obecné bezpečnosti výrobků č. 102/2001 Sb.	1.01.2001
Danmark	Lovbekendtgørelse nr. 237/2003 om køb	28.03.2003
Eesti	Tarbijakaitseadus, Riigi Teataja 1994, No.12, p. 13 Võlaõigusseadus, Riigi Teataja 2002, No. 53, p. 336	15.04.2004
Suomi	Kuluttajansuojalaki 20.1.1978/38	Ikke oplyst
France	Code de Consommation, Loi n° 89-421 du 23 juin 1989 relative à l'information et à la protection des consommateurs ainsi qu'à diverses pratiques commerciales Ordonnance n. 2005-136 du 17 février 2005 relative à la garantie de la conformité du bien au contrat due par le vendeur au consommateur.	18.02.2005

Deutschland	Bürgerliches Gesetzbuch (BGB), BGBl. I 2002, 42 Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch, BGBl. I 1994, 2494 Produkthaftungsgesetz (ProdHaftG), BGBl. I 1989, 2198 Zivilprozessordnung (ZPO) BGBl. I 1950, 533	1.01.2002
Ellás	Nomos 2251/94 Prostasia ton katanaloton, FEK A' 191/16.11.1994 ΑΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ, Α -151/1946	21.08.2001
Magyarország	1959. évi IV. törvény a Polgári Törvénykönyvről 151/2003. (IX. 22.) Korm. Rendelet az egyes tartós fogyasztási cikkekre vonatkozó kötelező jótállásról, Magyar Közlöny 2003/109 (X.22.) 1997. évi CLV tv. A fogyasztóvédelemről, Magyar Közlöny 1997/119. (XII.23.)	1.07.2003
Ireland	European Communities (Certain Aspects of the Sale of Consumer Goods and Associated Guarantees) Regulation 2003, S.I. no. 11 of 2003	22.01.2003
Italia	Decreto Legislativo 6 settembre 2005, n. 206 "Codice del consumo, a norma dell'articolo 7 della legge 29 luglio 2003, n. 229 ex Decreto Legislativo 2 febbraio 2002, n. 24 "Attuazione della direttiva 1999/44/CE su taluni aspetti della vendita e delle garanzie di consumo"	23.10.2005
Latvija	Patērētāju tiesību aizsardzības likums, Latvijas Vēstnesis 1999 No. 104/105	Ikke oplyst
Lietuva	Lietuvos Respublikos Civilinis Kodeksas, Valstybės Žinios 2000, 6d, Nr. 74 Lietuvos Respublikos Vartotojų Teisių Gynimo Įstatymas, Valstybės Žinios 2004 72-2496	30.04.2004
Luxembourg	Loi du 21 avril 2004 relative à la garantie de conformité due par le vendeur de biens meubles corporels, Mémorial 2004 No. 60 Loi du 25 août 1983 relative à la protection juridique du consommateur, Mémorial 1983, p. 1494	1.01.2005
Malta	Att dwar l-Affarijiet tal-Konsumatur Kapitlu 378 tal-Ligijiet ta' Malta, L.M. 2002, 378	15.10.2002

Nederland	Burgerlijk Wetboek, Boek 7, Titel, Stb (NL) 2004, no. 553	1.05.2003
Polska	Ustawa z 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego	1.01.2003
Portugal	Decreto-Lei n.º 67/2003, de 8 de Abril, Diário da República, I Série-A, n.º 83, 2003.04.08, pp. 2280 et ss. Código Civil (aprovado pelo Decreto-Lei n.º 47 344, de 25 de Novembro de 1966)	9.04.2003
Romania	Lege privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora no. 449/2003 (O.J. 812/18.11.2003)	1.01.2007
Slovenska republika	Zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov Zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov Zákon č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov	Ikke oplyst
Slovenija	Zakon o varstvu potrošnikov (ZVPot), UL RS (Uradni list RS) 20/1998 (25/1998 – popr.), UL RS (Uradni list RS) 23/1999, 110/2002, 51/2004	Ikke oplyst
España	Ley 23/2003, de garantías en la venta de bienes de consumo, BOE, No. 165, 11.07.2003, p. 27160 et seqq	11.09.2003
Sverige	Konsumentköplag (1990:932) ändrad genom SFS 2002:587, SFS Lag 1990 No. 932	1.07.2002
United Kingdom	Sale of Goods Act 1979 Supply of Goods (Implied Terms) Act 1973 Supply of Goods and Services Act 1982 The Sale and Supply of Goods to Consumers Regulations 2002	31.03.2003

BILAG II

Forbrugerbeskyttelsesdirektiver, der er omfattet af gennemgangen

Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted, EFT L 372 af 31.12.1985, s. 31

Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure, EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59

Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/47/EF af 26. oktober 1994 om beskyttelse af køber i forbindelse med visse aspekter ved kontrakter om brugsret til fast ejendom på timeshare-basis, EFT L 280 af 29.10.1994, s. 83

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg, EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser på forbrugsvarer, EFT L 80 af 18.3.1998, s. 27

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/27/EF af 19. maj 1998 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser, EFT L 166 af 11.6.1998, s. 51

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed, EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12